

OMVENDT DRENERING

Jeg har alltid hørt at blomsterpottes skal ha et godt lag med drenering i bunnen, men denne sannhet vil jeg prøve å motbevise.

Det hele begynte, da jeg syntes, at det ble for lite plass til røttene mine stakkars planter. En centimeter grus i bunnen og tre centimeter grus langs toppen av roe-roten og til drenering rundt rothalsen, rest: kun 3 små centimetre med jord - alternativt en pottestørrelse opp.

I naturen forsøker de fleste planter å strekke sine røtter nedover for å finne vann. Der finner de grunnvannet. (Hvis de er heldige) Det er ikke noe, som tilsier, at det er nødvendig med grov grus der. Det som er viktig, er at vannet der er rent (ikke stillestående eller råttent), og at røttene får den lufttilførselen de trenger.

Jeg ville derfor forsøke å få til kunstig »grunnvann« for å stimulere rotveksten nedover i pottene.

I praksis benytter jeg nu følgende metode:

I bunnen av potten legger jeg et lag torvmel, ca. 1 cm. tykt etter sammenpressing. Neste lag består av: Leca (2 mm.), maskingrus (0-6 mm.), noe skjellsand og eventuelt kompostjord. Dette er en ganske luftig blanding og fylles i det området hvor det kun er tynne røtter. En enda luftigere blanding (som den første, men uten kompost og stenmel) fylles opp langs tykkere røtter og opp til rothalsen. Øverst i potten ca. 1 cm. med grov grus (6-15 mm.) for å støtte opp plantene og hindre Lecakulene å flyde opp ved vanning. Denne grusblandingen er bare ment som et forslag, - mange andre blandinger kan være aktuelle. Det som er viktig er laget med sammenpresset torv i bunnen og at substratet blir grovere og grovere oppover mot overflaten. Skjellsanden kan kanskje diskuteres, men noe kalk skal alle planter ha, og det er ikke kalk i noe av gjødselen jeg bruker. Tilsetting av gips og benmel kan også vurderes.

Jeg benytter undervanning ved at kassene som pottene står i blir fylt med vann, og overflødig vann tappet av efter en times tid. Da blir all jord gjennomvannet og opptørkingen skjer som i naturen: overflaten først!

Vanning ovenfra går også, men hvis jorden er blitt for tørr, vil vannet stort sett bare renne igjennom. Grundig dusjing er bedre, jorden får da bedre tid til å absorbere vannet.

Ved å variere tykkelsen av torvlaget og det underste jordlaget, kan man tilpasse mengden av fuktighet som blir igjen i potten efter vanning, til de forskjellige kaktusarters behov. Dette er nødvendig ved undervanning, da jo alle får like mye vann i utgangspunktet.

Resultatene efter tre års forsøk med denne metoden er meget gode. Det synes helt tydelig at de tynneste røttene strekker seg nedover mot bunnen og ut i torvlaget, mens tykkere røtter utvikler seg trygt i de grovere lagene, mye mindre utsatt for råte og rotlus. Ved inntørkingen om høsten vil det være noe fuktighet igjen i torven ganske lenge, men der gjør ikke fuktigheten noe skade, bare lagene over er tørre. I løbet av vinteren (og ved ompotting) forsvinner gjerne rothårene i torvlaget, men det danner sig raskt på nytt når veksten kommer i gang.

Ulemper: Vanskelig å vite når jorden trenger vanning. (Men det finnes billige vann/lys/pH-metre å få kjøpt). Ved all vanning unnenfra vil det bli liggende rester av gjødningsstoffer på overflaten. - Grundig dusjing fjerner dette. En vanning med helt rent vann en gang i blant er også å anbefale.

Fordeler: Enklere vanning. Mindre fare for rotlus. Mye bedre utvikling av roerøtter. Mindre tap om vinteren. - Gladere planter!

Ståle Sæthern

